

и чужда на патриотарството. Към Антон Страшимиров имаше едно предубеждение и не го четеше. При спор с мен за качествата и достойнствата му, наричаше го "Антон Сивий", но това аз смятам, че бе една младежка незлобива завачка, защото от комедията му "Свекърва" и драмата "Вампир", бе доволен и подчертаваше тяхните достойнства и постижения. Димчо Дебелянов обичаше за неговата топлина и сърдечност. Алеко Константинов бе един от любимите му хумористични писатели. П.К.Яворов го описваше с неговия музикален и свеж стих; от Йордан Йовков обичаше да чете разкази.

Трябва да добавя, че Христо обичаше да чете от чуждите автори още: Марк Твен, Дикенс, Шекспир, Бернард Шоу и Хайне, а от руските класици: Толстой, Островски, Чехов. Разказите на Чехов много му харесваха и допадаха. От съветските автори, съвременници на неговата епоха, той четеше не само ония, които бях споменал по-рано, но и всички, с чиито произведения можеше да се снабди, най-главно от Георги Бакалов, с когото беше се обличил и го ценеше много като литературен критик.

Към романтизма, като литературно течение, Христо имаше известна склонност, обаче, не като поет, а като обикновен читател, който можеше да прочете нещо, което е хубаво и интересно, и смело и честно да изкаже своето мнение.

От народния фолклор се интересуваха много. При случай, прелистваха и четеше сборниците "Народни умотворения", издание на академията на науките, но обичаше да чува непосредствено от народа песни, приказки, пословици и остроумия.

От нашата критика се интересуваха и я следеше с жив интерес, но не намираше, че тя стои на нужната висота. Владимир Василев намираше за надут, обуржоазен и пристрастен критик; Йордан Бадев смяташе за повърхностен и реакционен. С голямо уважение и симпатии се отнасяше към Георги Бакалов, когото ценеше като меродавен и с безспорна ерудиция, критик и литератор.